

Nhật khúc...

Im lặng của sóng vỡ thành thơ...

Cư sĩ Liên Hoa

*Một thoáng phù du, nợ cõi đời
sao còn tục lụy để chơi vơi
tìm nơi một cõi chân thường đó
vẫn thấy bên mình rơi ước mơ...*

Tìm lại mình là một phương trời rộng mở mà ai ai cũng tìm đến, mở màn cho cuộc nhân sinh. Có người đi tìm mình qua những định danh, dán hiệu cho mọi sở hữu từ vật qua tâm, như chính đó là hiện thân đích thực của bản ngã tồn tại. Nước mắt từ đó tuôn rơi, nụ cười khởi đầu có mặt, trong thành bại, vinh nhục, khổ đau, hạnh phúc.

Sự tồn tại của một cá nhân hay tập thể là sự chạm trán với chính sinh mạng của hiện hữu, đối diện để vực dậy, sống tĩnh và thành hình... tùy theo quan niệm, theo định hướng cuộc đời.

Người hành giả của tâm linh là người đi tìm mình qua xuân hạ thu đông, quán chiếu lại tâm, lấy ra mảnh vỡ vụn của vọng niệm, soi mói, tìm tòi, để cho bụi phấn tan biến thành vô thường. Những rớt rơi của tự ngã là cuộc trở về với những bước đi trong sự rời bỏ, hỷ xả, rơi rụng mọi sở hữu, dù là một thoáng mây trời, dù là mảy may vi trần còn sót lại.

Tiếng gió reo vui, mời gọi một cõi lòng, để nghe lời nói, lắng nghe tâm cười. Trong cõi mộng đã dệt thành chân hữu, cho khổ đau dồn dập, cho chơi vơi lá rụng, cho vỡ nát trái tim để thành hình nhân bản con người, tất yếu trong định mạng, phá vỡ trên sinh mạng và thành hình trong vận mạng. Ba chuyển khởi hành để tạo thành nguồn lực cho mọi biến động, vượt thoát, trở về.

Là người ôm tâm chạy đuổi trong cuộc đời, thấy biết nghiệp lực, nhưng vẫn kiêu hãnh đối với nghiệp lực, nhận rõ với đôi mắt chân chất rạt rào, ôm ấp yêu thương và làm tốt hơn cho nghiệp lực, để chuyển hoá. Em đến với ta trong một cõi nào đó, khi tâm là một nốt kết mở rộng để đón bước chân về. Bàn tay vẫn nắm lấy nhau trong khổ nhục, thị phi hay hạnh phúc. Dù có ngã gục trên đường đi, dù có gai góc của các mảnh ráp tẩm lòng do say khước cuộc vui cõi trần, do vui đùa trong tử sinh, do ấm áp trong vết thương làm dày thêm chất sống của tâm. Ai không đau khổ, nhận thức được khổ đau, băng mình qua những ngã ngách của khổ đau, sẽ không bưng tình để sống tỉnh thức, nhận rõ cuộc viễn du của kiếp người, sẽ không cảm nhận được

hạnh phúc như đoá sen thơm kỳ diệu đến và vươn lên từ bùn nhơ của cuộc đời. Tình thức là một cuộc sống, một trạng thái bình tĩnh trước dòng nghiệp lực không có đi lẫn về, vì là mộng ảo.

Từng mỗi nốt nhạc của cuộc sống, dù là đơn thuần là do, rê, mi fa sol la si... những mỗi nốt nhạc vẫn được nuôi dưỡng, cộng hưởng bởi những nốt thanh khác gom lại. Cuộc sống là tất cả những gì tạo thành, thành hình của cuộc sống, nên mỗi sự vật, mỗi pháp, mỗi tâm... đều đến từ những cộng hưởng, duyên sinh khác. Ai không đau khổ sẽ không biết đến hạnh phúc là gì? Người không vinh nhục là người bị khiếm khuyết nội tâm để thành hình con người đích thực.

Là người bất toàn trên thân phận con người, với thân xác phàm phu, thô thiển từ thân tâm, với bao nhiêu là vấn đề còn tồn tại như một giả định, vì tất cả các "hữu vi pháp đều là vô thường, giả danh"...nhưng là người con Phật trước vận mạng của chính mình, dù hoàn cảnh có ra sao, dù nghiệp lực có dày đặc trùng trùng vây bủa, dù là có nước mắt tuôn rơi, có nụ cười non dại ... tôi vẫn vươn lên, đối diện, không chạy trốn, nhẫn nhục, ôm lấy thương yêu nghiệp lực như chính cuộc đời mình, cùng vươn lên để hoàn thiện chính nó và cùng nhau đi về bến cũ, đường xưa... để cùng cười vui và phải chăng đó là mật ngọt, là lý tưởng đẹp, là nụ cười, là im lặng trong bao sóng gió, trở thành bài thơ nhân sinh, nhân bản có bóng hình con người đích thực...xin được lấy những hình ảnh này, kính dâng tặng đến mọi người như một chia sẻ...

*Tiếng gió réo gọi
lặng nghe tâm hư ảo
lời nói gì
rì rào tiếng lòng
mặt biển vẫn lặng lẽ sóng nước
cuộc đời chờ đợi
bến vắng, chiều thưa
nghe mấy độ sương rơi
bàn tay mềm mại
thấy nhau trong mộng thực
có phải là người xưa
có phải là ta,
của muôn kiếp tìm nhau
giọng vẫn ngọt ngào
gỗ đá khắc sâu
dòng sông hối hả
nở vạt nụ cười
cạn kết lời xa nhau
cách chim vẫn lặng lẽ
đem các mùa rải mộng đẹp
có vỡ tan
có tiếc nuôi
có lang thang
ai người tìm lại*

ai cho lời thơ
bóng hình xưa thức giấc
trên đỉnh núi cao
gieo mình rơi từ tâm
cho chơi với
cho lơ lửng
gặp lại em trong chốn vô thường
khắc sâu lời tâm kinh
như lời nguyện thưở nào
cho mộng đi
cho gió cuốn
cho trăng sao rơi
cho tóc bạc màu
cho trăm năm về trong sát na
cho thân tâm tan biến
nụ cười em bé
bước đi chân hạc
thong dong một đời
chú bé giật mình
tiếng khóc chào đời
chập chững trần gian
mặt trời hé nở
trăng vẫn còn ngủ
sao vẫn thờ ơ
tâm mở lời thì thầm
em về rồi
chúng ta về rồi
tiếng nhân sinh thưa hỏi
căn nhà quê cũ
gương mặt vẫn đây
em cười
ta cười
lời xưa còn đó
phải chăng.....

Một thoáng tìm đời thơ,

Ngày 01.11.2009

